

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΠΟΝΟ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΖΗΤΟΥΣΕ... ΑΓΝΟΝ ΕΡΩΤΑ !...

Τί ιδιότροπος, τί παράξενος πού ήταν, αλήθεια, ο συμπαθητικός κατά τὰ άλλα "Εκτωρ Λαπουίτ !

Οί γονείς του τόν είχαν προσίσει με άθλητικό παράστημα κολοσσού, με πρόσωπο όρωατο, με καρδιά περιβόλι και όπερ σπουδαιότερον, μ' έκατό χιλιάδες φράγκα έτήσιο εισόδημα.

Είχε δηλαδή ότι χρειάζεται για να περάσει κανείς με γέλοιο τη ζωή του σ' αυτή την κοιλάδα τών σαυρών.

Γιά όλους λοιπόν τούς προαναφερθέντας λόγους, πολλές νεαρές και λεπτές υπάρξεις θα δελόντανε με όλη τους την καρδιά νάναφθουν στη διακυβέρνηση του σκάφους της ζωής των στα στιβαρά χέρια του "Εκτορος Λαπουίτ.

Και είχε ένα σωρό κατακτήσεις, ό εύτυχής αυτός θνητός. Είκοσι τουλάχιστο φορές τώρια, σκόφθηκε κι' ό ίδιος να παντρευθί. Μά, την τελευταία στιγμή, ήρνειτο πάντα να πη τό ναί, πού με τόση αγωνία περιέμεναν να τ' άκούσουν άπ' τὰ χείλη του, τόσες και τόσες νεαρές υπάρξεις.

- Δέν αγαπάς ένένα μικρούλα μου, έλεγε όπό μέσα του, όταν τόν τριγύριζε καμιά. 'Αγαπάς τό εισόδημά μου. Μά... δέν θά τό φας !... >

Τού είχε μπει τού "Εκτορος γρά στή κεφαλί ή ιδέα, πως όλες ή πεταλούδες πού τόν πεοιτριγύριζαν είχανε βάλεϊ στή μάτη την περιουσία του. Κι' αυτό ήταν άκριβώς πού τόν εξώργιζε. Γιατί ό "Εκτορας ήθελε να πάρη μιá γυναίκα πού ν' αγαπάρη άτομικά αυτόν κι' όχι τὰ λεπτά του.

Μιά μέρα για να δοκιμάση πειά άπ' όλες πού τόν τριγύριζαν τόν αγαπάει πραγματικά σκόφθηκε να δικαιούρη τὰ λεπτά του σε διάφορα φιλανθρωπικά ιδρύματα και να μείνη με τό πουζάμισο.

...Μά ό "Εκτωρ Λαπουίτ ήτανε μονάχι παράξενος, δέν ήταν και κουτός.

Και για τούτο, προτίμησε να φυλάξη τὰ εκατομμύριά του και να βγαίνει μόνον στο δρόμο ντυμένος σαν ζητιάνος, κισσοποιούμενος τόν φτωχό.

- Κρίμα στή παιδί, έλεγαν οί γνωστοί του, πού τόν έβλεπαν σ' αυτά τὰ χάλια, χωρίς να ξέρουν τούς βαθύτερους λόγους της μεταμορφώσεώς του. Παι... τούστριψε !...

Μά ό "Εκτωρ Λαπουίτ ήτανε πολύ καλό διανοητικώς. "Ήξερε τί έκανε και τί ζητούσε.

"Εφρανε βόλτες στή Παρίσι, πάντα μόνος και μεγαλοκόλος, άποζητώντας την άγνή ψυχή, την άγνωστη καλλονή στή μάτια της όποιος θα διάβαζε ασβυστη δίφα πραγματικής αγάπης, χωρίς συμπεριλαμβανή ότισθαβυλία.

Κάποιο λοιπόν απόγευμα τού 'Απρίλη, φορώντας ένα σακκάκι πού τούφτανε ως τὰ γόνατα κι' ένα πανταλόνι άνεβαρμένο πάνω άπ' τὰ γόνατα, καθότανε σ' ένα πάγκο τών 'Ηλιούσιων Πεδίων και κάμπιζε την πίπα του... "Ένα πλήθος κομπά αυτόκίνητα περνούσαν άπό μπροστά του, μεταφέροντα στή Μπουά πλήθος νεαρές και ώριμες γυναίκες.

"Όλες τές ήταν χωριμαμένες, αξιολάτρευτες. Μό όλες περνούσαν άπό μπροστά του αδιάφορες, χωρίς να τού ρίχνουν ούτε μιá

..... v' άποκαλύψω, μου έδωσε τη δύναμη να υπερασπιστώ τόν κουλό Γιάκωβο με θαυμαστή πεπιτωκίτητα. 'Εκμεταλεύθηκα και τὰ πιο έπαισιώδη περιστατικά, έφραρα παραδειγματικά παλαιότερα δικαστικών πλανών και έπέμεινα πολύ στη διαφορά της ώρας και στην άδυναμία τού κουλού να διαπάρη τό τριπλό έγκλημα. Τέλος πάντων έκανα τόν πάν για να πείσω τούς ένοχους πεοί της άθωότητος τού πελάτου μου. Κ' έπερίμενα τώρα με αγωνία την έπιμηγορία τους και ή ανθρώπινη συνειδήσις μου μ' έβασάνιζε ότι δέν είχα κάνει μέχρι τέλους τό καθήκον μου. Με μιá λέξη θα είχε σωθει ό πελάτης μου και θα έτιμαρείτο ό ένοχος όπως τού αξίζει για τό βδερβυό έγκλημά του...

'Επί τέλους ή πόρτα τών συσκέψεων άνοιξε και φάνηκαν οί ένοχοι σοβαροί και έπίσημοι. 'Ο Πρόεδρος ξεδίπλωσε ένα χαρτί και άρχισε να διαβάξη :

< 'Εν τμή και συνειδήσει, ένόπιον θεού και ανθρώπων... >

"Ερεμια. Μου ήρθε να τόν διακόψω πριν άπαγγελθί ή άνεπιανόρθωτη καταδίκη--να ξεφωνιάσω την αλήθεια, αλλά εδάγκασα τὰ χείλη μου και συζητηθήκα. 'Ο Πρόεδρος έξακολουθούσε :

... 'Η ένιμηγορία τών ένόχων είναι αυτή. 'Επί τών τεθέντων τεοοάρων έρωτημάτων :

- 'Οχι.

'Αθώς ! 'Ενας στεναγμός άνακουφίσεως ξεέφυγε άπ' τό στήθος μου και ψιθύρισα.

- Σ' εύχαριστώ, θεέ μου.

'Εκείνη τη στιγμή κάποιος με τράβηξε άπό τό σακκάκι. 'Εγύρισα και είδα τό δολοφόνο. "Εσκυψε και μου είπε στ' αυτί :

- 'Αν σάς είχα άκούσει, τη στιγμή αυτή ό Γιάκωβος θάταν ό αδερφός ένός άνίμου δολοφόνου και θά είχε να θρέψη γυναίκα και πέντε παιδιά. Τώρα όλα είναι καλά. 'Επήρα όμως μιá τρομάρα ! Πάντως είχα εύχαριστώ. Άδριο θα σάς φέρω άλλα έκατό φράγκα πού είχα κούψει...

Τού έριξε ένα βλέμμα γεμάτο άηδία και περιφρόνηση και έφυγα σά να με κυνηγούσαν τὰ φαντάσματα τών σκοτωμένων.

ματιά.

"Ο "Εκτωρ Λαπουίτ, άπογοητευότανε κι' έγύριζε σπίτι του... Μιά μέρα όμως ένώ έτοιμαζότανε, να γυρίση σπίτι του ν' αλλάξη και να πάρη στής κόμησας λά Τενσέν, πού δελότανε κείνη τη μέρα, μιá πολυτελεστάτη λιμουζίνα στάθηκε λίγα μέτρα μακριά του. "Ένα ξανθό κεφαλάκι πρόβαλε στή παράθυρο τού αυτοκινήτου κι' ένα μικρό γαντοφορεμένο χεράκι τού έκανε νόημα να πλησιάση.

"Η ματιά τού "Εκτορος Λαπουίτ άρχισε να χτυπάη δυνατά μες στή θώρακα του.

Σηκώθηκε άδέξια άπ' τόν πάγκο του και τράβηξε κατά τό αυτοκίνητο.

"Η ώραία άγνωστη τόν περιέμενε, χαμογελώντας με ύφος υπερτάτης εύδαιμονίας.

<... Της προξένησα κεραυνοβόλο έντύπωση ! έλεγε από μέσα του ό "Εκτωρ Λαπουίτ, ένώ πλησίαζε. Αυτό θά πη αγάπη ! >

Και όταν βροθήκε δυό βήματα μακριά της, εκείνη τούρριψε μιá έξεταστική ματιά άπ' τό κεράλι ως τὰ πόδια, φάνηκε και πάλι ικανοποιημένη άπ' τό παρουσιαστικό του και φώναξε, χτυπώντας με χαρά τὰ χεράκια της :

- Είστε άκριβώς ό άνθρώπος πού ζητούσα τόσον καιρό. Είμαι εύχαριστημένη, πολύ εύχαριστημένη πού σάς βροίκαω επί τέλους... Είχα άρχισί να πελπίζωμαι άν δέν θα σάς άντάμωνα καμιά φορά στή δρόμο μου... Μά τώρα τί εύτυχία !... Περάστε άδριο τό πρωί ή ώρα έννεκα άπ' τό σπίτι μου να σάς δω. Και θ' άνταμοιφθίτε για τόν κόπο σας !... πρόσθεσε σά λίγο με πονηρό χαμόγελο.

Συγχρόνως τούδωσε την κάρτα της : < Κομμοσα Πετρόβοχα, 11β, λεωφόρος "Ος. >

"Ο "Εκτωρ δέν μπόρεσε άπ' την ταραχή να της πη δυό λόγια να την εύχαριστήρη, να της άνοιξη την καρδιά του, πού την κρατούσε τόσο καιρό κλεισμένη. Τού είχε κοπει ή μιλιό άπ' τη συγκίνηση.

... Όταν συνήρθε, ή πολυτελεστάτη λιμουζίνα άπομακρυνότανε με ταχύτητα 120 χιλιομέτρων την ώρα...

"Ο "Εκτωρ Λαπουίτ, παρ' όλες τις παραξενιές και τις ιδιοτροπίες του, δέν ήταν ώστόσο άπό κείνους πού ρίχνονται με κλειστά τὰ μάτια σε μιá έρωτική περιπέτεια, όσο έλκυστική και άν είναι αυτή. Και για τούτο, φρόντισε τό ίδιο κιόλας βράδυ να ζητήση να λάβη πληροφορίες για τό ποιόν της κομήςσας Πετρόβοχας.

Οί πληροφορίες πού έλαβε ήταν έξαιρέτες.

"Η κόμησσα, χήρα κόποιου συναγματάρχου τών Ουσσάρων πού της είχε αφήσει μιá σεβιστή περιουσία, σόχναζε στή καλύτερα σαλόνια τών Παρισίων και ή διαγωγή της ήταν άψογη άπ' όλες τις άόψεις.

- Τέτοια γυναίκα ζητούσα κι' έγω τόσον καιρό ! είπε από μέσα του ό "Εκτωρ, καταχαρούμενος.

Και την άλλη μέρα, την ώριμισή ώρα, πήγε στής κόμησας, καλοντυμένος, φρεσκοξυρισμένος, άγνώριστος τέλος πάντων.

- 'Εδώ είναι ή κόμησσα Πετρόβοχα ;

- "Η κυρία δέν δέχεται ποτέ τό πρωί τού άποκριθήκε ό ύπηρετής.

- Μά, εκείνη μου ώρισε συνέντευξη γι' αυτή την ώρα...

- 'Α, ναι, καλά λές--τό είπε τότε ό ύπηρετής και τόν κούταξε με... συναδελφικό χαμόγελο. - Περιέμενε μά στιγμή στην πόρτα.

Και γυρνώντας τη ράχη του στόν κατάπληκτο "Εκτωρα, φώναξε μέσα, της ύπηρετίας.

- 'Ηρθε, Μαρία, εκείνος πού ξέρεις να πάρη τό δέμα.

- Ποιό δέμα ρώτησε ό "Εκτωρ.

Και ό ύπηρετής τού έξήγησε τότε πως ή κυρία, μόλις έπίστρεψε χτες τό βράδυ σπίτι, είπε της Μαρίας :

- Τί χαρά !... Βρήκα επί τέλους ένα ψηλό άνθρωπο πού θα τού κάνουν τὰ παπούτσια πού δέν πρόφτασε να φροσή ό μακαρίτης ό άντρας μου. Δέν υπάρχει σ' όλο τό Παρίσι άλλος άνθρωπος πού να φοράη 49 όριμυό παπούτσια !... Είχα άπέλυσει και να πού τόν βροχά... ! "Έχει ζάτι ποδάρες !... Κάνετε του τὰ παπούτσια ένα δέμα και όταν έρθη τού τὰ δίσετε. Τί χαρά αλήθεια !... Σαλάφρωσε ή καρδιά μου...

Υ. Γ. 'Αν ό κ. "Εκτορας έπαθε ομοφόρη άπ' την κατάπληξι του δέν γυαρίζουμε δυνατώως...

Ζάν Μπονό

Η ΚΟΥΤΑΜΑΡΑ

'Εξιμνούσαν κάποτε την έξυπνάδα τού νεαρού Πικ ντέ λά Μιραντόλ. "Ενας έπίσκοπος πού παρευρισκετο στή συζήτηση είπε περιανκτικά πως όσο έξυπνα είναι τὰ παιδιά μικρά τόσο ξεκουτιώνουν σαν μεγαλώσουν.

- Τότε, θα είσατε πολύ έξυπνος Πανιερώτατε όταν είσθε μικρός !... άπάντησεν άμέσως ό νεαρός ντέ λά Μιραντόλ.

